

4 / KASIM 2022

TAHTA

FİKİR EDEBİYAT PLATFORMU
tahtafikiredebiyat.net

SELİM SERVAN DEMİREL

Çürüyoruz Ohanna... Milyonların içinde kimsesiz, garip bir hal aldık. Yalnızlıktan, anlaşılmamaktan, çaresizlikten.

UĞUR ATAŞ

Yoksa sen mi geldin anne?
Uyandır beni
Kopsun üstümdeki şeytan salıncağı
Parmaklarım işlesin yeniden

BAYRAM ALKAN

Artık topuz yoktu. Turna kendi için yaşayacaktı. Karar alınmıştı. Tek başına almıştı bu kararı kimseye sorma zahmetinde bulunmadan almıştı. Toplumun norm filtresini kaldırmıştı hayatından. Ve bir daha döküldü dilinden "Turna, Turna içindir"...

SAYININ YAZARLARI:

Mustafa İnan- Berat Bağcı- Müddesir Oğur- Yeşim Başaran- Bayram Alkan- Uğur Ataş- Selim Servan Demirel- Damlanur Özsoy- Hatice Kübra Kümet

TAHTA FİKİR EDEBİYAT PLATFORMU

tahtafikiredebiyat.net

KÜNYE:

Genel Yayın Yönetmeni: Uğur ATAŞ

Yazı İşleri Müdürü: Kübra ATAŞ

Öykü-Kurmaca Editörü: Bayram ALKAN

Şiir Editörü: Muhammet Emin SAĞIR

Düşünce Yazıları Editörü: Şevval Melda BOZ

Görsel Danışman: Dilber SANCAK

Son Okuma: Halime KOÇ

Sayı: 4

Dönem: Kasım 2022

İletişim: iletisimtahta@gmail.com

Bütün yayın hakları Tahta Fikir Edebiyat Platformu'na aittir. Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz, dijital ortamda yayınlanamaz.

TAHTA FİKİR EDEBİYAT PLATFORMU

SAYI: 4 / 2022 KASIM DÖNEMİ ESERLERİ

1. Hamal ve Çocuklar, Mustafa İNAN.....1
2. Kaç Kadın Daha Can Vermeli, Berat BAĞCI2
3. Söğüdün Yüzü, Müddesir OĞUR.....3
4. Yorulmuşum, Yeşim BAŞARAN4
5. Topuzsal Problem, Bayram ALKAN.....5
6. Karabasan, Uğur ATAŞ.....6
7. Ohanna'ya (2), Selim Servan DEMİREL.....7
8. İyilik Nedir?, Damlanur ÖZSOY.....8
9. Yarımdan Kalan, Hatice Kübra KÜMET.....10

HAMAL VE ÇOCUKLAR

Mustafa İNAN

Dinle, göz kamaştıran buruk kokusunu.
Her gece yosunlar ve deniz tuzu,
Ki çürük ellerimi saklar unutulmuş bahar.
Üzerimden kanatlanır ıssızlık.
Göğün teğelli kuşlar,
Bir bir dağılır, parlak ve uzak.
Yıldızlar ve bir başka, dumanı üstünde hamal,
Gün aşarken sırtından, batan
Biraz daha, biraz daha taşınacak.
Ağırlığı, küs çocukların, yeni yaşları.
Ama yok başka yolu, içinde,
Derin, mavi yarına yaslı mertekler,
Göz kamaştıran buruk kokusu.
Bizi kuşlar, bizi uzak ve parlak yıldızlar,
Bir hamal ve çocuklar bekler.

KAÇ KADIN DAHA CAN VERMELİ**Berat BAĞCI****Büyüdüm ben****Sağı solu sobe değil artık kimsenin****Sağı solu bela****Çelik çomak değil patlayan****İnsanların üzerine düşen bombalar****Al satıp bal satmıyor artık çocuklar****Mendil, kalem satıyor sokaklarda****Daha kaç zaman yaşanır ki****Şiirlerin gölgesi altında****Daha kaç zamana saklanır ki****Geceye damga vuran gözyaşları altında****Kaç kadın daha can vermeli****İnsanların anlaması için insanlığı****Büyüdüm ben evet****Benimle birlikte büyüyen dertlerim****Ve azalan neşem ile..**

SÖĞÜDÜN YÜZÜ

Müdessir OĞUR

Her kalbin bir kadını, erkeği var. İklimi, toprağı, suyu ve havası.

Şarkısı, dili. Kalbin Dili. Üzerinde yaprağı. Öldürüldüğünde beyaz kefenin üzerinde örgülü uzun saçları olan.

Her evin solgun bir masası, yorgun bir babası. Ya da bireyi.

Ben kızı çok erken ölen ve annesi çok yaşayan. Yarı otomatik mutlu olan bir kadının eşiyim.

Lazca öğrendim. Türkçeyi yazmayı. Zaza'ca şiir yazmasını.

Babam ölmeden bir önce güldü. Ve dedi ki “sizi ağaç görmeyen apartman evlere sığdırdığım ve ağaçlara zül ettiğim için beni helal edin, helak olmayayım “.

Bize göre ağaçlar daha çok yontulmuştu, bizden. Bu unutulmuş bir suçtur.

Gövdesini aldığımız, gölgesine uzandığımız ağaçlar da kendini seviyor.

Gittikçe üşüyoruz. İnsanlar ağır geldi, hayvanlara ve ağaçlara.

“Anne!” dedim, “Mevsimler ne çabuk geçiyor?”

“Baban erken öldüğü içindir.” dedi.

Ağacın önünden gökyüzü geçti, ardından Alevî olmayı çok isteyen bazı insanlar. Yaprakları seyrelen söğüt ağacı önce annelere göz kırptı.

Sonra gülümsedi.

Söğüdün yaprağı dedi ki?

Sen Kızılderili misin?

“Yok.” dedim. Kahverengiliyim.

Gözlerim kahverengi.

Êzidiler, Kızılderili olmaz. Dedim.

Ûrperiyorum, söğüdün seçtiği saçları kesen ve yüzünden.

Ani bir sesle irkiliyorum. Mahallenin

imamı avazı çıktığı kadar

“Âleyke ya Resûlullah” diyor.

Ardını mavi kanatlı kelebekler getiriyor.

Ağacın gövdesi alınmış.

İmam salasını okudu.

YORULMUŞUM

Yeşim BAŞARAN

Gitmek istiyorum bu şehirden. Başka yerlere sığınmak, kendime yeniden, yeni baştan bir dünya kurmak, o dünyaya sığınmak istiyorum. Gidebilmenin özgürlüğünü seviyorum. Yaşattığı huzuru arıyorum. Şöyle kopup gitmek, hiçbir yere gitmek, hiç olabilmek.

Aslında ne kadar yorulmuşum. Sıradan, öylesine giden bir yolun sonunda, dolambaçsız sokaklardan geçip de vardığım, merdivensiz, düzayak bir ev olsun. Dört duvarı olsa bile olur, başımı sokacak bir dam işte; bir tencere yemek pişirip bulaşığı da kenarında yıkayıvereyim yeter. Bir ada mı olsa acaba? Ne bileyim öyle biraz mahrumiyet olsun ki kalabalığı, geleni gideni, gürültüsü, hengâmesi de az olsun. Evet, ada olsun. Öyle günde iki bilemedin üç sefer gelsin vapurlar, şöyle usulca yanaşsın kıyıya, ipi atsın çımacı sonra iskeledeki siyah şapkalı adam ipi tutup bağlayıversin dalgalardan ıslanmış ağacın gövdesine. Arada elektrikler de gitsin. Mum yakalım ya da gaz lambası. Telefonu şarj etme derdi de olmasın. Hatta hepten kapansın telefon. Zaten televizyonu hiç açmayayım. Radyo dinlerim hem o pille de çalışır. Belki ‘Arkası Yarın’ radyo tiyatrosu bile olur. Saat altıda başlar, tam havanın karacağına yakın vakitlerde. İnsanlar telaşlı telaşlı evlerine yetişmek için akşam serinliğinde yürürken... Nereden nereye geldim ben? Anılar duydu sesimi, yine çağırdılar beni! “İçimi döküp biraz rahatlayayım.” deyip mırıldanırken zihnim susmuyor ki, inatla sesleniyor. Hangi anını hatırlıyorsun? Hadi düşün! Hatırlarsın sen, numara yapma! Bak hatırladın işte!

Yıl 1977. Akşamları elektrik kesintileri olurdu. Ortaokuldaydım. Okuldan eve gelişim dördü geçerdi. Öyle aç gelirdim ki okuldan, annem, “Kızım bak fazla yeme akşam yemek yiyemezsin.” derdi ama dinlemezdim çünkü hiç dayanamazdım! Hele de o gün annemin apartman günüyse değmeyin keyfime. Börekler, pastalar, kekler... Bir muzlu rulo pasta yapardı annem bir de kedidili çikolatalı pasta. Mercimekli köfteyle kıymalı böreğini de bir yiyen bir daha unutamazdı. Gel de yeme şimdi onları bulunca! Akşam yemeğine kadar ödevleri biraz olsun toparlamak için beş buçukta derse otururdum. Kardeşim daha küçük, beş yaşında pek laf dinlemezdi ama ders çalışmaya oturunca anlar uslu dururdu. Salondaki siyah, sarı benekli masanın en başına oturur defterleri, kitapları yayardım ortalığa. O da sağ yanımdaki sandalyeye, minik boyuyla uğraşıp çıkar, merakla beni seyrederdi. Keyfim yerindeyse ses etmez ona da kâğıt kalem verirdim, yanımda oturur boya yapardı. Ev sobalı, mevsim sonbahar, kış kapıda, saat beş buçuk dedin mi hava birden kararırverirdi, saatlerin bir ileri bir geri alındığı zamanlardı. Sonra ışıklar kesilir, gaz lambası ortaya çıkar, bir de uzun beyaz mumlar; bakkaldan aldığımız, gazete kâğıdına sarılan hepsi aynı boyda, mat beyaz mumlar. Öyle şimdiki gibi rengârenk, çeşit çeşit, kokulu mumlar yok ki. Belki var da bizim haberimiz yok memur ailesiyiz biz, İstanbul’da bir maaşla çocuk okutan orta halli bir aile bizimki. Annem radyo dinler, pilli radyo. Babam işten dönmeden, akşam yemeği hazırlığı başlamadan önce, o bir saatlik zamana sığın, içime sızan huzur. O huzuru istiyorum. Yanan gaz lambasının yuvarlacık camında gördüğüm çocuk yüzüm, neredesin? Salon camının önündeki yeşil kadife koltukta oturan annemin gölgesi, bir kulağı radyoda, Arkası Yarın’da olacakların heyecanında, mumun ışığı kıvrırcık sarı saçlarına vurmuş kardeşimin kara gözleri annemde, aklım biraz radyoda, azıcık derslerde çokça da okulda bakıştığım platonik aşkımda. Neredesiniz?

Kayboldum. Ne kadar yorulmuşum aramaktan. Bulun beni.

Gideceğim bu şehirden...

TOPUZSAL PROBLEM

Bayram ALKAN

Turna artık sıkılmıştı. Herkesin içinde en az bilen olmaktan. Kendi hayatında bile en son söz ona düşüyordu. Turna şunu al, bunu giy Turna, saçlarını topuz yap Turna, yürürken dimdik karşıya bak Turna. Ne yapsın bu Turna gökyüzüne bakmasın, kedileri sevmesin, çiçekleri koklamasın... Peki, neden tüm bunlar? Bu kontrollü yaşam kime yaranmak için diye düşünmeye başladı. Toplum için mi? Sanat bile sanat içinken artık, Turna neden toplum için bir şeyler yapmaya devam ediyor ki? Bir anda kendi kendine düşünmekten; kendi kendine konuşmaya başladı: "Turna, Turna içindir." Kutsal bir düğümü çözercesine saçının topuzunu açtı. Rahatladı. Sanki ayağındaki prangaların kilidini açmıştı o an. Turna, daha hızlı yürüdüğünü hissetti. O topuz ona o kadar ağır geliyordu ki bundan kurtulmak onu hafifletmişti. Artık topuz yapmayacaktı. Eve gitti dolabını açtı annesinin ablalarının çok beğendiği "Al, al sana çok yakıştı." dediği elbiseleri tek tek askılarından çıkardı. İki tane büyük çöp torbası getirdi. Var gücüyle yüklenerek hepsini koydu. Artık kendine yakışanı kendisi belirleyecekti Turna. Artık yürürken gökyüzüne bakacaktı Turna. Artık saçları sırtından akacaktı Turna'nın. Artık topuz yoktu. Turna kendi için yaşayacaktı. Karar alınmıştı. Tek başına almıştı bu kararı kimseye sorma zahmetinde bulunmadan almıştı. Toplumun norm filtresini kaldırmıştı hayatından. Ve bir daha döküldü dilinden "Turna, Turna içindir"...

KARABASAN**Uğur ATAŞ**

Ölmedim inan
Ölülerden yadigâr bu uyku
Çenemde bir uğursuz kilit
"Allah" desem uyanırım
Uyku mültecileri size diyorum
Biz "Allah" desek kavuşuruz

Altın dişi kayıpsa bir ölünün
/Bana ne!/
Çıkıp gelmiş utanmadan
Kokuşmuş nefretini yüklenip gelmiş
Ruhlara işleyen bir bıçakla
Dayandılar kadim kapılarıma
Üzerime beton döken her gece
Bir bakarım babam
Bir bakarım başka bir adam
Güzel masallar devleriyle gelip
Getirmemişler konuşan çiçeklerini
Yazık değil mi çocuklara?
Yılanlar sokmadan geçiyorsa
Uykumuz işlerine geliyor demektir
Bir dürtü arıyorum son kez
Bir kapı sesi, iğne batması
Aniden bastıran susuzluk

Bir Mezopotamya'dır, bir pusu
Uyanabilen kazanıyor savaşı
Bir cesaret
Bakarsam düşmanın kızıl gözlerine
Şarkımızla uyanırsız
Güneşimizi uçurtma yapar
Koşarsız göğün bittiği yere

Hürmetli bir el kaldırırken kuşatmayı
Bahçıvanlar gül diyor karanlıkta
Yoksa sen mi geldin anne?
Uyandır beni
Kopsun üstümdeki şeytan salıncağı
Parmaklarım işlesin yeniden

OHANNA'YA... (2)

Selim Servan DEMİREL

Mevsim sonbahar ve dipte kalmış yağmurlarını gönderiyor bulutlar. Doğa beyaz gelinliğe büründü bürünecek. Geç kalmış son leylek sürüsü de göç yolunda. Gel Ohanna... Yakalım anıları ısınmak için.

Aslında hayat, çok uzun görünen kısa bir yolculuktur Ohanna... Kederli günler bir hastanın geceleri kadar uzun, mutluluk ise sevdalığın dudağına kondurulan bir öpücük kadar kısadır.

Dallarım yüzüne dokunacak kadar yakın görünse de bir masal kadar uzağım varlığından. Sevda zor iş Ohanna... Ulaşılmaz, erişilmez dallara konar. Ya erken doğmuş olursun ya da geç kalmıştır bahar.

Nefes alabileceği bir tenhaya gitmek istiyor ruhum Ohanna... Havasızlıktan değil, 'insansızlıktan' nefes alamıyorum; anlıyor musun?

Çürüyoruz Ohanna... Milyonların içinde kimsesiz, garip bir hal aldık. Yalnızlıktan, anlaşılmamaktan, çaresizlikten. Koca dünya bir mahzen gibi geliyor ince ruhlu insanlara. Hislerimiz çürüyor, ruhumuz çürüyor. Düşünemiyorum Ohanna... Koca bir hapishane gibi burası. Her yer beton her yer karanlık. Duvar diplerinde kendilerine yol yapan karıncalar çığlık çığlığa. Ateş böcekleri, kuş sesleri, ağaç gölgeleri yok artık. Her yerde kargaşa var. İnsanlar çıldırmış. Tükeniyorum Ohanna... Ölüyorum!

Yalan olan dünya mıydı yoksa insanlar mı? Bilemeden akıp geçtik bir zamandan. Geleceğin masalları olacağız Ohanna, soluk yüzlü bir kitabın sayfalarında...

Aslında hepsi o kadar fakirdi ki Ohanna; paraları dışında hiçbir şeyleri yoktu. Zenginliği sadece para sahibi olmak sanıyordu zavallılar!

Sonbahar geldi Ohanna... Yine yollardayım, yine gurbette, yine sessizlikte... İçim mevsimlere sığdıramayacağım kadar elem dolu. Bir bilinmezlik ülkesinde kayboldum yine.

Bilmiyorum Ohanna... Eskiden biz mi güzeldik, şimdi eskiler mi güzel? Çözemedim.

Nefes alamadığın yerlerde bulacaksın kendini bazen. Ve gariptir ki orada mutlu olduğunu hissedeceksin.

Kısadır mutluluklar Ohanna... Nefesini tutabildiğin kadar kısa.

Karanlık ve fırtınalı bir gecenin ardından bulutları yarıp sıcak yüzünü gösteren güneşe selam gönderelim Ohanna...

İYİLİK NEDİR?

Damlanur ÖZSOY

İyilik nedir diye uzun uzun düşündüm ve bir tanım yapmaya çalıştım. Fakat sonunda anladım ki iyiliği tanımlamak mümkün değilmiş. Çünkü iyilik sınırsız tanıma sahip bir kavram. TDK sözlüğünde ‘Karşılık beklenilmeden yapılan yardım’ olarak tanımlanıyor. Bir sözlüğe bir veya birkaç anlam ancak sığıyor belki ama iyilik öyle bir şey ki her insandaki yansıması farklıdır. Dolayısıyla bu kavramın tanımını yapmak pek de kolay bir iş gibi görünmüyor. Aslına bakarsınız bana göre iyiliği tam anlamıyla tanımlamak mümkün değil.

Sokakta bir hayvan görür, başını okşarsınız ya da karnını doyurursunuz, bu iyiliktir. Günü kötü geçen bir arkadaşınıza bir sözünüzle, bir tebessümle destek olursunuz, bu iyiliktir. Bir çiçeği koparmak yerine güzelliğini seyredersiniz uzaktan, bu iyiliktir. Ya da suyu tasarruflu kullanırsınız, bu da iyiliktir. Herkes suya hasret diyarlarda bir su kuyusu açma imkânı bulamaz belki ama elinin altındaki suyu, o suya hasret insanları düşünerek kullanır. İşte bu dünyaya, insanlığa iyiliktir. Örnekler çoğaltılabilir, daha doğrusu iyiliğin tanımlamaları çoğaltılabilir. Dünyada kaç milyar insan varsa o kadar çok iyilik bulunması mümkündür. İyilik sınırsız, hesapsız, çıkarsız bir güçtür.

Bazıları kötülüğün gücünü kullanmayı seçer. Hayvana, insana, doğaya akla hayale gelmeyecek, yalnızca vicdanlı kalpleri sızlatacak kötülükler yaparak gücü ellerinde tuttuklarını sanırlar. Hâlbuki bu güç sınırlı ve faydasız bir güçtür. Hem kötülüğe uğrayanları hem de kötülüğü yapanları bitirir. Kötülük kalbi, zihni kirletir. Türli hesaplarla, huzursuzlukla geçer zaman.

Peki, iyilik ne ister bizden? İyilik, barınabileceği ve olgunlaşabileceği güzel bir kalp ister. Kendisini karşılıksız sevecek bir kalp ister. İyilik ‘Karşılık beklenilmeden yapılan yardım.’ olarak tanımlanıyor madem, o halde karşılık beklenilmeden sevmek ister. Zihnimizin kötülüğün besin kaynağı olmasını engellememizi ister.

İyiliği sevdiğimizde, kalbimizin en güzel köşesinde ağırladığımızda bizimle birlikte o da büyür, gelişir. Bir ağaç gibi dallanır, budaklanır ve çevremize hatta dünyaya doğru uzanır. Biz iyilik yaptığımızı fark etmeyiz bile. Çünkü öylesine bütünleşir, tek parça oluruz iyilikle.

İyiliğin gücü herkesi mutlu eder. Güneş ışığının bir çiçeğin yapraklarına dokunması gibidir iyilik. İnsanın kalbini de öyle ısıtır. Sıcacık bir huzur alır gönüllerdeki zemherinin yerini. Dolar, taşar, sığmaz bulunduğu kalbe. Etrafa dağıttığınız tüm iyilikler size yansır yine. Hiç bitmez, bereketlidir. Bir kez bulaştı mı iyiliğin kokusu siner kalbinize, bir kez katıldınız mı iyilik kervanına ayrılmak zor gelir artık.

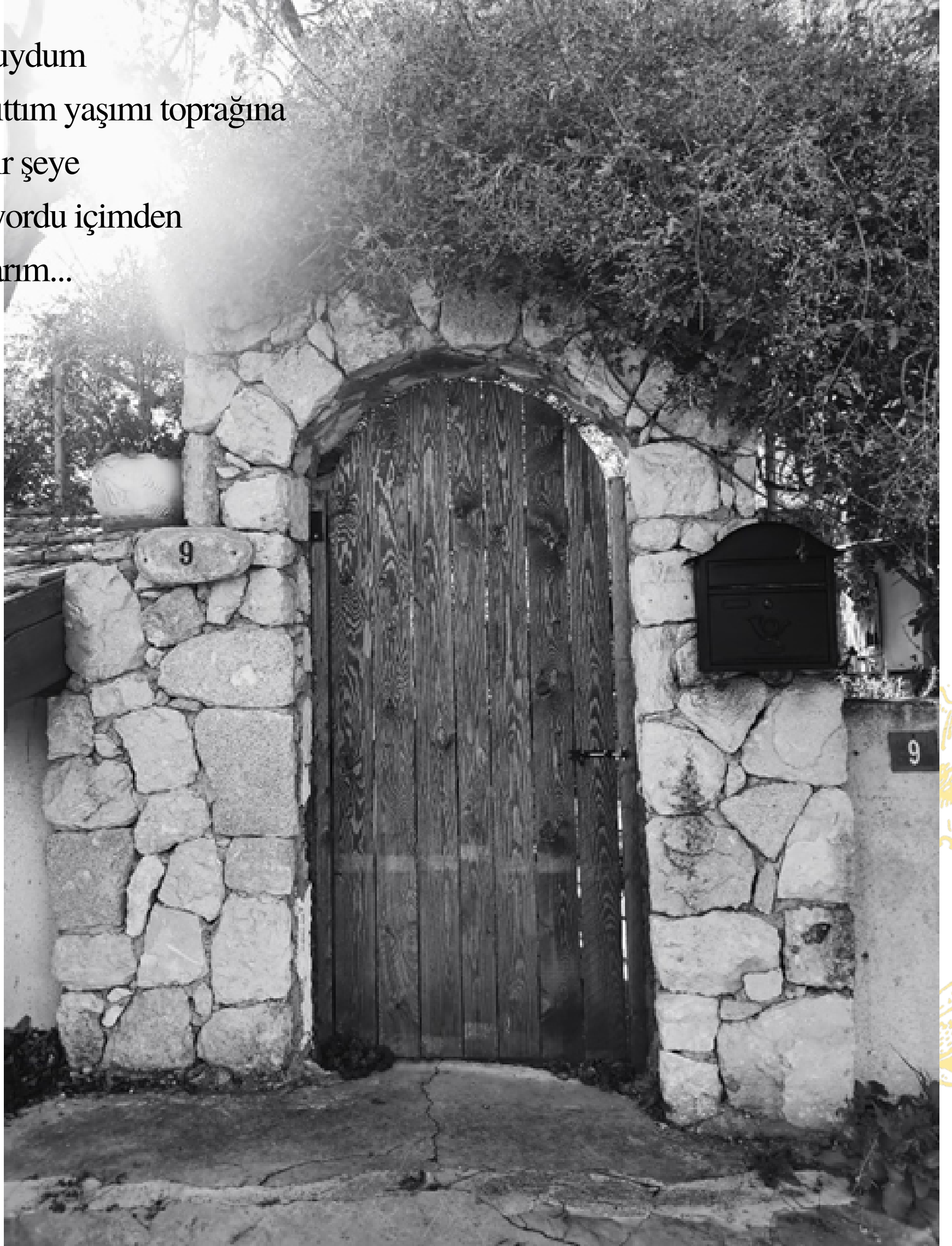
İyiliğin ve kötülüğün savaşı muhakkak bu dünya var olduğu müddetçe sürecektir. Bize düşense bu savaşta hangi gücü kullanacağımızı seçmektir. Sınırlı ve zararlı olan gücü seçmenin doğuracağı pişmanlıklara örnek arıyorsak, tarihteki olaylara şöyle bir bakmak yeterlidir. Kötülüğün gücü aldatıcıdır. İnsanı yalnızlığa mahkûm, karanlığa esir eder.

İyiliğin gücü ise yaraları sarıp sarmalar, dinmek bilmeyen acılara merhem olur. Üzgün yüzlerde tebessüm, ağlayan gözlerde ışık, solgun gönüllerde can olur. Yaşamımızın özsuğu iyilik olduğunda huzuru, mutluluğu aramamıza gerek kalmaz. Çünkü huzurun, mutluluğun ta kendisidir iyilik. Zaman-mekân, fakir-zengin, yaşlı-genç fark etmeksizin herkesin kullanabileceği bir güçtür. İyilik kötülüğe rağmen var olabildiği için, barınabileceği bir kalp bulacağına dair inancını kaybetmediği için bu kadar güçlü belki de. Pek çok kötülüğün, zulmün olduğu şu dünyada böyle bir güce sahip olma şansı paha biçilemez bir şey. İyiliğin rekabeti bile güzeldir. Daha çok iyilik yapmak, iyilikle güçlenmek güzeldir. Filmlerden görür, kitaplardan okur ya da bizzat şahidi oluruz iyilik hikâyelerinin. Fakat iyiliğin ne kadar güzel bir güç olduğunu sadece bunlar anlatmaz. Belki de biz farkında değilizdir; sabahın ilk ışıkları, gökyüzünden süzölen yağmur damlaları, montumuzun üzerinde biriken kar taneleri ya da her gün içtiğimiz aziz suyumuz fısıldıyor bize şu sözü: İyilik gücün olsun!

YARIMDAN KALAN

Hatice Kübra KÜMET

Getir ey seher yeli
Adımı andığı zamanları
Dizinin dibinde oturduğum anları
O aydınlık günleri...
Hiç söyleyemediğim kelimeleri yutkundum
Benden alınmış umutlara ağladım
Gözleri masivanın ötesine bakarken
An an yaşadım kayboluşu
Giderken ölüme kucakladım
Baktım son kez gözlerine
Silinmiyor ki! ben hep o anda kaldım
Ona değen her yara beni de buldu
Onu göremeyeceğim her an aynı acıyı duydum
Tutunmak için omuz bulamadığımda akıttım yaşımı toprağına
Yaralı kalmış gibi mecalim yokken hiçbir şeye
Bir kez görebilmek için onu gitmek geliyordu içimden
Anladım, vedalar ağır kalanlar ise hep yarım...

tahtafikiredebiyat.net

Bir tahtası eksik olanların yeri...